

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Nasso 5785

In the merit of our soldiers and hostages 19:25 20:28

Issue 86

The question is asked why Parshat Naso is usually read on the Shabbat immediately after the festival of Shavuot. Some almost humorously suggest that Naso is the longest Parsha of the year. Therefore, after asking Hashem to give us the Torah anew, He happily obliges by sending us the longest Parsha of the year!

On a more serious note, perhaps the connection can be found in Rashi at the beginning of the fifth aliyah. "And it was on the day of the completion of the assembling of the Mishkan, and Moshe sanctified and anointed it..."

Rashi comments that the word "k'lol", completion, is pronounced kalot, implying marriage, supporting the Medrash that states how on the day of the assembly of the Mishkan the Jewish people were like a bride, a kallah, entering the chupah, the canopy of marriage with Hashem. But wasn't the "wedding" already held ten months earlier?

The festival of Shavuot commemorates the receiving of the Torah at Sinai, a time when we forged a covenant of marriage with Hashem. For that reason, the Torah was like the Ketubah and the mountain over our heads was like the chupah, the canopy. The assembly of the Mishkan, in this week's parsha, took place almost one year later, on Rosh Chodesh Nissan, just shy of ten months since the receiving of the Torah.

To suggest that the marriage ceremony between us and Hashem lasted during the entire duration from Shavuot until Rosh Chodesh Nissan is untenable, since the Jews had broken the marriage bonds with Hashem when they sinned by building a the golden calf!

If Rashi is suggesting that the day of the assembly of the Mishkan is akin to the marriage ceremony, in what way was this marriage different than the earlier marriage which ended in betrayal?

If we look at the differences between the two, we will see the answer. The Torah was given to us in the desert amidst a tumult of noise, light, and fanfare. It was publicized to the nations of the world on a level that today would be akin to a world wide televised event! It was no wonder that the people got swept up by the vibe and the energy of Kabbalat HaTorah. Yet although the hype and energy was "off the charts", what was lacking was the fact that the people and Hashem had no house or dwelling to return home to.

Second Chances

The idea of second chances that we learn from the second wedding ceremony as we discussed above, is also apparent at the end of the parsha. We find an unusually long repetition over the second half of the parsha, as the Torah describes over and over again, each tribe's offering that they brought to inaugurate the altar in the mishkan. Although they each brought the exact same offering, the Torah repeats the details word for word, thereby making Naso the longest Parsha of the year.

It seems that the Torah gave each Prince of every tribe, his 5 minutes of limelight to stress how each offering was equally important in Hashem's eyes. But what was so important about the Princes' offerings that each needed to be individually mentioned? The answer is that

Imagine being the bride or groom at the biggest, flashiest, loudest, most famous wedding of the century. It was organized in the most beautiful outdoor arena, far from home. The bride and groom get swept up in the moment and become dizzy with euphoria. But then, when the wedding is over, they discover they have no home to come home to! Rather they start their marriage sleeping under the stars! The romance of the wedding wears off very quickly, and rather than feeling the fulfillment and contentment that comes from building their own home, they are left with the emptiness of feeling like they are displaced because they have no place to call their own.

Similarly, the Jews became disillusioned with this "marriage". Not only was there no home to go home to, but even Moshe left them for forty days. The "down" they may have felt, going from the biggest wedding of the century to the sense of feeling "alone" in the wilderness, was severe enough to cause them to break their marriage bonds seeking solace from a golden calf!

The second time around, Hashem gave them the new tablets in a quiet ceremony, far from the public eye. It was a modest and more intimate affair whereby they had a home to go home to! Now that the Mishkan was built, Hashem recreated the marriage ceremony to give the Jewish people the opportunity to start the marriage over again, but this time with the tools, a proper home, to build together as husband and wife!

What is the Torah teaching us with these two ceremonies? The message for us is that it is not the flashy "televised" events within the marriage that keep a marriage solid. It is not the fancy trips or vacations that they take as a couple that keeps the marriage alive. Rather it is the intimate gestures of everyday life, living together as friends and lovers in their own home, that provide the foundations of a strong marriage.

Similarly, the strength of our connection to Torah lies not in our level of observance during the fancy and flashy times, namely, the festivals, which are naturally more exciting times to be observant, but rather in the day to day routine of keeping Torah and mitzvot. Only when we bring the Torah and Hashem into our homes and into our daily lives can we truly build ourselves as Torah Jews!

these were the very same princes who just a few months earlier, when the Jews were called upon to donate toward the building of the mishkan, missed their opportunity to donate, as all of the materials needed had already been donated. The Princes realized that by waiting to be the last to donate, they missed the boat altogether! Hashem saw their remorse and decided to give them a second chance. The Torah wanted to emphasize how the princes successfully utilized their second chance to the fullest and therefore the Torah describes every prince's offering in its fullest detail!

The lessons of Naso are so important. We are human beings and we do not always make the right decisions when the moments come. It is reassuring to know that Hashem wants us to succeed, so even when we fail one test, He kindly arranges a make up test for us to ace the second time around!!

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה

פרשת "נשא" התשפ"ה

זמני השבת

19:25 20:28

גליון 86

להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

0584810910 לשאלות

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

הקובע הרי שבמקרה כזה יש יום נוסף לשמחת 'שבע ברכות'. והנה שמעתי שיש מורים שלעניין זה המדד הקובע הוא זמן שבו מברכים את הברכה האחרונה מהשבע ברכות מתחת לחופה, שהרי כלה בלא ברכה אסורה לבעלה כנידה, ולכן יש למנות את ימי השבע ברכות מזמן אמירת הברכה האחרונה של השבע בברכות. ופעם אחת הייתי נוכח בחופה שהקידושין אכן נעשו לפני השקיעה אבל הברכה האחרונה נאמרה 15 דקות לאחר השקיעה והסתפקתי רבות בדבר האם במקרה כזה ניתן להוסיף עוד יום לימי ה'שבע ברכות' שהרי כמה צירופים וספקות יש בדבר:

- ספק שמא בין השמשות נחשב ללילה.
- ספק שמא 15 דקות לאחר השקיעה הוא כבר לאחר 'בין השמשות' ונחשב כצאת הכוכבים.
- במידה ויתחילו את הסעודה ביום האחרון קודם השקיעה יש לצרף גם שיטות הסוברות שמאחר ותחילת הסעודה הייתה בתוך ימי השבע ברכות הרי שניתן לברך גם אם הסעודה המשיכה לתוך הלילה, וכדוגמת הזכרת 'רצה והחליצנו' בברכת המזון בסעודה שלישית לאחר צאת הכוכבים (אמנם בדרך כלל אנו פוסקים שלעניין 'שבע ברכות' לא הולכים אחר תחילת הסעודה, אמנם שיטה זו חזי לאיטצורפוי).
- ועל אף שהמשנה ברורה פסק שאמרין 'ספק ברכות להקל' גם כאשר יש כמה וכמה ספקות לחייב לברך מכל מקום כאן הספק הוא לא רק על האפשרות לברך 'שבע ברכות' אלא הוא ספק כללי עד איזה יום נמשכים 'שבעת ימי המשתה' ויש בזה נפקא מינא טובא לעניינים נוספים (חובת הבעל לשמח את אשתו, איסור עשיית מלאכה, פטירת הציבור מלומר 'תחנון' ועוד) ואחת ההשלכות היא אכן לעניין הלכות ברכות, ויש להתיישב עוד בדבר.

שאלה: זוג התחתן בשעה טובה ומוצלחת ביום רביעי לפני השקיעה, האם ניתן לעשות סעודת 'שבע ברכות' בשבוע לאחר מכן ביום שלישי בערב? ומה יהיה הדין אם יתחילו את הסעודה ביום שלישי לפני השקיעה?

תשובה: אם החתונה הייתה ביום רביעי לפני השקיעה אזי הדין הוא שהיום האחרון של השבע ברכות הוא יום שלישי, וביום שלישי בערב כבר אי אפשר לברך 'שבע ברכות' (גם אם יתחילו את הסעודה לפני השקיעה).

אמנם מניסיוני אני יודע שהרבה פעמים אכן מספיקים לערוך את הקידושין לפני השקיעה, אבל ממשיכים את עריכת החופה גם לאחר השקיעה, וזאת יש לדעת שאת 'שבעת ימי המשתה' לא מונים החל משעת הקידושין (נתינת הטבעת) אלא משעת הנישואין, ולכן צריך לברר מה היא פעולת הנישואין, ובאיזה שעה היא התבצעה. והנה יש שיטות רבות בראשונים מה היא פעולת הנישואין:

(א) יש אומרים שזו פריסת ההינמא על פני הכלה על ידי החתן (וזה מתבצע עוד קודם הקידושין).

(ב) יש אומרים שהעמידה מתחת לחופה היא הנישואין (וזה מתבצע מיד עם הקידושין).

(ג) יש אומרים שהכוונה לפריסת הטלית על ראשי החתן והכלה (מצוי בעיקר אצל בני ספרד).

(ד) יש אומרים שהכוונה ל'חדר ייחוד' (אצל בני אשכנז הולכים ל'חדר ייחוד' מיד לאחר סיום החופה ויש מבני ספרד שלא נוהגים זאת באולם אלא רק עם סיום החתונה כאשר החתן והכלה הולכים לביתם).

ומעתה יש לברר באשר ל'שבעת ימי המשתה' איזו פעולה מתוך כל הנ"ל היא הקובעת, ופעמים רבות שאף אם הקידושין נעשים לפני השקיעה מכל מקום ההגעה לחדר ייחוד היא כבר לאחר צאת הכוכבים ואם אכן 'חדר הייחוד' הוא המדד

לא פחות מנס: בן 100 – וספר תורה שלישי! בשבוע שעבר זכינו למעמד שלא שוכחים: ר' בנימין גרוס הי"ו, בגיל 100, תרם והכניס את ספר התורה

השלישי שלו – הפעם לקהילת בני הישיבות, בהנהגת הרב שבתי יגל שליט"א, שמסור את נפשו להפצת התורה

כבר למעלה מ-20 שנה דרך RCK.

הפסוק של פרשת השבוע מלמד שיש התגלות שכינה על ידי לימוד התורה. וזה עומק דברי חז"ל: "ומנין אפילו אחד? [שיושב ועוסק בתורה ששכינה כנגדו] שנאמר: "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך".

בכל פעם ובכל מקום שיש לימוד תורה יש השראת שכינה בישראל. הפסוק של פרשת שמיי "וַתֵּצֵא אֶשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה" מדבר על השראת שכינה בישראל מכה העבודה שלנו, שה' מקבל ברצון את הקורבנות ואת התפילות של כלל ישראל. והוא שאמר חז"ל: "המתפלל צריך שיראה עצמו כאילו שכינה כנגדו, שנאמר 'שויית ה' לנגדי תמיד' [סנהדרין בב].

והפסוק של פרשת פקודי מלמד שהשכינה שורה על כלל ישראל "בְּכָל מַסְעֵיהֶם". ה' מוליך את כלל ישראל. אולי לא רואים את זה מיד, אבל אחת לכמה שנים אפשר להביט לאחור ולראות שה' מוליך את כלל ישראל ומוביל אותם בכל מסעיהם.

וזה שאמר חז"ל: "לכל מקום שגלו ישראל – גלתה שכינה עמם" [ילקו"ש ישעיה מג]

שלושה אופנים יש כאן, אבל שניים מהם הם על ידינו - ע"י לימוד התורה וע"י התפילה.

והשלישי הוא תוצאה של הקשר שיש בינינו לבין הקב"ה.

יהי רצון שנזכה להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו. שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא. [מסילת ישרים פרק א']

איכה השכינה היום? הרב משה אריאל מרגי שליט"א

הנושא המרכזי של הפרשה הוא "חנוכת הנשיאים".

וממש בסיום הפרשה יש פסוק שכביכול מסכם: "וַבֵּלֶא מִנְשֵׁה אֶל אֱהֹל מוֹעֵד לְדָבָר אֹתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְבַּר אֱלֹוֹ מֵעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל אֶרֶץ הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרִבִּים וַיְדַבֵּר אֱלֹוֹ".

ה' שוכן במשכן ומלמד את משה רבנו תורה.

אבל זאת לא הפעם הראשונה שכתוב בתורה שהשכינה שורה במשכן.

בפרשת שמיי לאחר שאהרן הכהן מקריב את כל הקורבנות כתוב כך: "וַתֵּצֵא אֶשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַחֲלָבִים וְיָרָא כָּל הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם." ה' קיבל את הקורבנות של כלל ישראל והשכינה שרתה במשכן.

ופעם נוספת הפסוקים האחרונים של חומש שמות, בסוף פרשת פקודי "וַיִּכַּס הָעֶנָן אֶת אֱהֹל מוֹעֵד, וַיִּכָּבֹד ה' מֵלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן.

כִּי עָנָן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם, וְאֵשׁ תִּהְיֶה לַיְלָה בוֹ, לְעֵינֵי כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל - בְּכָל מַסְעֵיהֶם". שוב פעם התורה מספרת שהשכינה - הענן שורה על המשכן.

לכאורה יש כאן כפילות יתר. אבל אם נתבונן נראה שבכל פעם השראת השכינה נובעת ממקום אחר. ושלוש הפסוקים בעצם מלמדים אותנו היכן אפשר לראות 'השראת השכינה' גם כשאין משכן ואין בית המקדש.